

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Illvstrivm Miracvlorvm Et Historiarvm Memorabilivm Lib. XII

Caesarius <Heisterbacensis>

Antverpiae, 1605

De Praeposito Parisiensi, quem Rex Philippus viuum infodi iussit, eo quòd mortuo dolosè vineam abstulisset, cap. 23.

urn:nbn:de:hbz:466:1-13177

eatum conspexit, qui territus, rediens quid videret, domino renuntiavit. Post quem missa ancilla, dixit se similia vidisse. Ille sibi putans illudi, ait cum indignatione: Etiam si diabolus fuerit, ego tollam eum. Et surgens de mensa, mox ut se in cistam ad leuandam scutellam inclinavit, serpens collo eius insiliens, ut vitium duplicitatis congrue puniret, circa eius guttur se colligando duplicavit: cum comedente comedit, & quotiens ei subtraherentur cibaria, vel adhibebantur aliqua, quibus deponi deberet, instrumenta, ita collum hominis strinxit, ut intumescere facie, oculi de sedibus suis mouerentur. **APOLLONIVS**: Merito autem videtur mihi punitus per serpentem, quia sicut diabolus per serpentem Euam decepit, ita per istum, mulierem simplicem circumuenit. **CAESARIVS**: Recte sentis. Tredecim anni sunt elapsi, plus minus, ex quo ista contigerunt. Nam ductus est idem Henricus in caruca per prouinciam nostram, ad diuersa sanctorum limina, & viderunt eum multi, quem praedicta mater, poenae eius compatiens, materno affectu sequebatur. Circa eadem tempora vitium duplicitatis & astutiae a supra dicto Philippo rege Franciae, tali ordine deprehensum, terribiliter est punitum.

CAPVT XXIII.

Habebat idem Rex in ciuitate Parisiensi Praepositum, qui cuiusdam sui conciuis vineam concupiscens, ut sibi venderet illam, importune nimis instabat. Respondente ciue, sicut Naboth respondisse legitur Achab Regi Israëli; *3. Reg. 21* Viuit Dominus, quia non vendam tibi patrum meorum hereditatem, eo quod nulla ad hoc me compellat necessitas. Praepositus minas intulit, sed non profecit. Contigit ut interim homo moreretur. Quo cognito, Praepositus effectus hilarior, huiusmodi dolos, sicuti homo astutus, nimis ad suam perniciem excogitauit. Duos siquidem ex Scabinis, ut sibi testimonium falsitatis ferrent, pecunia corrupit, cum quibus, sicut condictum fuerat, mox intempesta nocte, defuncti sepulchrum adiit, terraque eiecta, in fossam descendit, & sacculum pecuniae,

runia, quam viro pro vinea obrulerat, in manu ponens mortui, ait: Testes estis vos domini, quod tantam pecuniam homini isti pro vinea sua tali dederim, quam ipse quidem, ut vos videtis, manu sua recipit, nec aliquid contradicit. Dicentibus illis, Testes sumus, mox recepit pecuniam, & rejecit terram. Manè, testibus eisdem adhibitis, vineam sibi vendicauit. Quod cum relicta defuncti didicisset, stupens accurrit, & contradixit, asserens neque maritum neque se vineam illam Præposito vendidisse, neque unquam pecuniam aliquid pro ea recepisse. Cui ille respondit: Ego tanto vineam comparavi, pecuniam sub testimonio horum Scabinorum in manus viri tui posui, nec contradixit. Quæ se nil videns proficere, ad Regem cucurrit, de violentia Præpositi illi conquerens. Illo sub prædictorum testimoniis contradicente, Rex, quia audientia vacare non potuit, quibusdam causam commisit: qui testimonio Scabinorum decepti, in partem Præpositi declinantes, pro eo contra viduam dedere sententiam. Tunc illa amplius turbata, cum Regi clamorosis fletibus nimis esset importuna, Rex testes vocari iussit, & quia vir prudens fuit, prudenter illos examinavit, accito prius uno, & solus loquens cum solo, ait: Nosti Dominicam orationem? Respondente illo: Noui Domine, subjunxit Rex: Dic ergo illam me audiente. Quod cum fecisset, nihil aliud ei loquens, præcepit ut in vicinam cameram secederet; & aduocans alterum, seuerius eum allocutus est, dicens: Socius tuus de vinea illa tam meram mihi retulit veritatem, sicut est sanctum Pater noster, quo nihil est verius. Quod si ab eo discordaueris, punieris. Estimans ille, quia Regi omnia dixisset, timens ac tremens ad pedes eius corruit, dicens: Miseremini nostri domine, quia sic & sic fecimus, à Præposito nostro inducti. Iratus Rex valde, vineam viduæ restituit, & Præpositum viuum sepeliri præcepit. A P O L L O N I V S: Iustè actum est, ut is sine misericordia infoderetur viuus, a quo inhumanè mortuus fuerat effossus. C A S A R. Pœna peccati a Deo est sapissime,

vt

ut secundum modum culpæ, formetur modus vindictæ. De quo tibi etiam pauca subiungam exempla.

CAPVT XXIV.

Quomodo quis peccat, eodem quoque non raro punitur.

CAnonicus quidam sancti Andreae in Colonia, sicut mihi retulit magister Reinerus eius concanonicus, ad colligendam cuiusdam ecclesie decimam singulis annis mittere consuevit seruum suum, qui ante quoddam patibulum transiens, & hominem recenter in eo appensum adhuc palpitare cernens, misericordia motus, laqueum gladio incidit, atque allata aqua refocillauit. Qui resumptis viribus, mala pro bonis retribuens, ad proximam villam liberatorem suum secutus, in equi eius frenum manum misit, & quia eundem sibi vi abstulisset, vociferatus est. Mox homines circumquaque accurrentes, & de rapina frementes, sine audientia iuuenem ad idem patibulum, de quo fur fuerat depositus, duxerunt. Nondum erant homines alterius villae plenè reuersi, quia ad suspendium iam dicti furis confluerat; & ecce concursum ad patibulum, quod commune erat utrique villae, videntes nuntii Dei reuersi sunt, causam interrogantes, data est homini copia loquendi: Ego, inquit, hominem istum de patibulo liberaui, & ecce tam iniquum beneficium rependit mihi. Quem illi considerantes & cognoscentes, secundò eum plenè suspenderunt, & liberatus est sanguis innoxius.

CAPVT XXV.

Non est diu, quòd peregrinis quibusdam de Alemania ad limina sancti Iacobi tendentibus, & falsus eis frater nocte quadam se sociavit: manè exeuntibus de hospitio usque ad portam ciuitatis illos secutus, vni illorum manus iniecit, clamans sibi equum eundem ab eo ablatum: & compulsi sunt redire in hospitium à Iudice. Testificantibus peregrinis omnibus, quòd is, quem ille impetebat, esset vir simplex & bonus. Iudex prudenter agens, fure absente omnium equorum sellas & frena deponi, sicq; eos in stabulum duci precepit. Quo facto, dixit ad furem, iatra & educ equum tuum. Intrauit ille, & adduxit equum